

Herinneringen.

Het verlies van je levenspartner,
is een ramp, daar ben ik nu wel achter.
Niemand meer thuis die op je staat te wachten,
de hele dag alleen met je eigen gedachten.

Alleen maar in jezelf praten,
alleen naar bed, alleen gaan slapen.
s 'Morgens opstaan weer alleen,
alleen ontbijten waar moet dit heen.

Troosten wil mij iedereen,
met vroegere gedachten.
Maar beseffen doet er geeneen,
het verlies valt niet te verzachten.

Zo wil men mij herinneren,
aan mijn eigen kinderen.
Mijn kleinkinderen die er zijn,
en natuurlijk is dat fijn.

Echter, zij vullen de leegte niet aan,
die in mijn leven is ontstaan.
Het gemis drukt extra zwaar op mijn bestaan,
als zij weer naar huis toe gaan.

Ze volgt mij voordurend in mijn doen en laten,
In gedachten hoor ik haar tegen mij praten.
Ja steeds hoor ik je stem ook nu je niet praat,
Omdat ik precies weet wat je zeggen gaat.

Hoe moet je opnieuw beginnen,
met een hoofd vol herinneringen.
Die niet meer zijn te evenaren,
mijn kop komt maar niet tot bedaren.

Ik dwing mijzelf om door te gaan,
met alles waar we voor hebben gestaan.
Nog zoveel om te ondernemen,
maar de motivatie is verdwenen.

Steeds als ik weer besef,
ze komt echt niet weer.
Dan is verdwenen al mijn lef,
voor mij hoeft het niet meer.

Elke nacht als ik ga slapen,
verbijt ik mij van onmacht en woede.
Hoop ik niet meer te ontwaken,
en mij zo voor een ongeluk behoedde.

Na zoveel jaren samen wonen,
een lang samenzijn was ons streven.
Hoe heeft het zover kunnen komen,
dat ik nu liever dood ben dan in leven.

Mijn herinneringen voor de hoogste bieder,
ze zitten opgesloten in mijn.
Ze zijn verborgen voor eenieder,
mij.... doen ze alleen maar pijn.

Geen enkele herinnering die verdort,
Verschrikkelijk is een woord
dat schiet hopeloos tekort.....

